

Dosarul nr. 2rac-244/19

prima instanță: Judecătoria Bălți (jud.: N. Ocerednîi)
instanța de apel: Curtea de Apel Bălți (jud.: A. Revenco, I. Talpă, E. Bejenaru)

ÎNCHEIERE

19 iunie 2019

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecători

Tatiana Vieru
Nina Vascan
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Expertlab”,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de către Societatea cu Răspundere Limitată „Expertlab” împotriva Societății Comerciale „Amaliteia” Societate cu Răspundere Limitată, cu privire la repararea prejudiciului material și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 17 decembrie 2018 a Curții de Apel Bălți, prin care s-a respins apelul formulat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Expertlab” și s-a menținut hotărârea din 21 octombrie 2015 a Judecătoriei Bălți,

c o n s t a t ă :

La 1 aprilie 2014, Societatea cu Răspundere Limitată „Expertlab” a depus cerere de chemare în judecată împotriva Societății Comerciale „Amaliteia” Societate cu Răspundere Limitată, cu privire la repararea prejudiciului material și compensarea cheltuielilor de judecată.

Circumstanțele de fapt, prezentate de societatea reclamantă, pot fi rezumate după cum urmează.

La 14 decembrie 2011, S.R.L. „Expertlab” și S.C. „Amaliteia” S.R.L. a încheiat contractul nr. 14/12 privind transmiterea în posesia, folosință și depozitare a unei încăperi cu suprafața totală de 510 m.p., amplasată pe str. Ivano Franco, nr. 48, or. Bălți. Pe aceeași dată, părțile au semnat actul de primire – predare a bunului imobil.

În temeiul facturilor de expediție seria HA nr. 2667035 din 27 noiembrie 2012 și seria HA nr. 2667034 din 27 ianuarie 2012, S.R.L. „Expertlab” a transmis spre păstrare locatarului S.C. „Amaliteia” S.R.L. articole de tutun, care s-au depus în depozitul de pe str. Ivano Franco, nr. 48, mun. Bălți.

Potrivit versiunii societății reclamantului, la 2 aprilie 2012, stocul de marfă depozitat era evaluat la 364 073 de lei, ceea ce include articole de tutun în cuantum de 133 181, 80 de lei și Temp în mărime de 230 891, 07 lei.

Societatea reclamantă a notat că societatea pârâtă i-a interzis accesul la bunul imobil, fiind în imposibilitate de a primi spre comercializare marfa transmisă din litigiu. În acest caz, prin somațiile nr. 7-r din 4 aprilie 2012 și nr. 12-r din 3 mai 2012, S.C. „Amaliteia” S.R.L. a fost înștiințat despre crearea posibilităților de a ridica marfa de la depozit. Cu toate acestea, pârâtul a refuzat primirea reclamațiilor. Ulterior, din discuțiile telefonice purtate între ei, a rezultat că bunurile din litigiu nu se mai află în depozit.

Reclamantul a pretins că pârâtul i-a cauzat un prejudiciu în valoarea mărfii transmise către ultimul.

Pentru aceste motive, S.R.L. „Expertlab” a solicitat repararea de către S.C. „Amaliteia” S.R.L. a prejudiciului material în mărime de 364 072, 93 de lei și compensarea cheltuielilor judiciare (vol. I, f. d. 3).

În cadrul judecării cauzei, pârâtul S.C. „Amaliteia” S.R.L. a depus referință în întâmpinarea cererii de chemare în judecată, prin care a cerut respingerea acțiunii ca neîntemeiată. Conform societății pârâte, marfa depozitată a fost restituită reclamantului în baza facturilor fiscale seria DE nr.310416 din 13 februarie 2012 și seria DE nr. 310415 din 13 februarie 2012 (vol. I, f. d. 21 - 22).

La 2 octombrie 2014, Judecătoria Bălți a dispus efectuarea expertizei grafoscopice, cu întrebarea „Cine, Natalia Cazacu sau o altă persoană, a executat semnătură în facturile de expediție seria DE nr. 310416 din 13 februarie 2012 și seria DE nr. 310415 din 13 februarie 2012 în rubrica „primit încărcătura, destinatar”?” (vol. I, f. d. 39).

Conform raportului de expertiză judiciară nr. 290 din 27 februarie 2015, semnăturile din facturile de mai sus nu au fost executate de către numita Cazacu Natalia, dar au fost executate de o altă persoană și anume de persoana care a semnat la rubricile „Permis eliberarea” 1) și 2) și a completat manuscris rubricile facturilor seria HA nr. 2667034 din 27 ianuarie 2012 și seria HA nr. 26670035 din 27 ianuarie 2012, fără ca această persoană să întreprindă tentative de imitare a semnăturilor proprii numitei Cazacu Natalia (vol. I, f. d. 52 – 56).

Prin hotărârea din 21 octombrie 2015 a Judecătoriei Bălți, acțiunea formulată de către S.R.L. „Expertlab” a fost respinsă ca fiind neîntemeiată. La fel, instanța de judecată a statuat de a încasa de la societatea reclamantă în beneficiul statului taxa de stat în mărime de 10 922, 18 lei (vol. I, f. d. 90 – 94).

Împotriva acestui act judecătoresc, S.R.L. „Expertlab” a declarat apel, care a fost pus pe rol la 12 ianuarie 2016 (vol. I, f. d. 109).

În apărare, S.C. „Amaliteia” S.R.L. a formulat un demers pentru efectuarea unei expertize contabile la S.R.L. „Expertlab” în vederea verificării corectitudinii reflectării mărfurilor din speță în documentele contabile. Cererea a fost admisă prin încheierea din 10 mai 2016 a Curții de Apel Bălți (vol. I, f. d. 133 – 136). Totuși, expertiză nu a fost efectuată din motivul neachitării taxei de stat pentru serviciile acestea (vol. I, f. d. 140). În cele de urmă, intimatul a cerut respingerea cererii de apel și menținerea hotărârii primei instanțe (vol. I, f. d. 157 pe verso).

Prin decizia din 6 decembrie 2016, Curtea de Apel Bălți a admis cererea de apel avansată de către S.R.L. „Expertlab” și a casat integral hotărârea din 21 octombrie 2015 a Judecătorei Bălți, pronunțând o hotărâre nouă de admitere integrală a acțiunii. În plus, instanța de apel a dispus încasarea de la S.C. „Amaliteia” S.R.L. în folosul statutului taxa de stat în mărime de 10 922, 18 lei. Totodată, S.C. „Amaliteia” S.R.L. a fost obligat să achite S.R.L. „Expertlab” cheltuielile de judecată în cuantum de 8 191, 64 de lei (vol. I, f. d. 159 – 165).

Pe fondul litigiului, instanța de apel a considerat că raportul de expertiză judiciară nr. 290 din 27 februarie 2015 denotă că semnăturile pe facturile de expediție cu seria DE nr. 310416 din 13 februarie 2012 și seria DE nr. 310415 din 13 februarie 2012 nu aparține reprezentantului S.R.L. „Expertlab” Cazacu Natalia. Mai mult, aceste documente nu au fost transmise în contabilitatea societății apelante. Prin urmare, intimatul S.C. „Amaliteia” S.R.L. nu a dovedit că a restituit marfa din speță, motiv pentru care acțiunea de reparare a prejudiciului material în mărime totală de 364 072,93 de lei urmează a fi admisă.

La 9 martie 2017, S.C. „Amaliteia” S.R.L. a contestat cu recurs decizia de mai sus, solicitând casarea acesteia cu menținerea în vigoare a hotărârii din 21 octombrie 2015 a Judecătorei Bălți (vol. I, f. d. 172 - 177).

La 4 mai 2017, S.R.L. „Expertlab” a depus referință la cererea de recurs, solicitând a fi declarat inadmisibil în temeiul art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă (vol. I, f. d. 198 - 201).

Prin decizia din 24 mai 2017, Curtea Supremă de Justiție a admis cererea de recurs formulată de către S.C. „Amaliteia” S.R.L. și a casat decizia din 6 decembrie 2016 a Curții de Apel Bălți, cu remiterea cauzei la rejudecare în Curtea de Apel Bălți, în alt complet de judecată (vol. I, f. d. 203 – 208).

În argumentarea opiniei juridice, instanța de recurs a observat că instanța de apel nu a verificat dacă semnătura din facturile de expediție seria HA nr. 267035 din 27 ianuarie 2012 și seria HA nr. 2667034 din 27 ianuarie 2012, prin care marfa s-a primit la păstrare, aparțin administratorului S.R.L. „Expertlab” Cazacu Natalia. În același timp, instanța de apel nu a răspuns la întrebarea de ce în toate patru facturi de expediție, inclusiv în cele de retur al mărfii este aplicată ștampila S.C. „Amaliteia” S.R.L.

În continuare, Colegiul lărgit a remarcat că, pentru elucidarea cauzei, instanța de apel nu a audiat transportatorii, care sunt indicați în facturile de expediție cu seria HA, și anume, S.R.L. „Omnitrans”, automobilul DAF cu nr. de înmatriculare BL CM 463 cu șoferul Marin Mihail (vol. I, f. d. 12 - 13). De asemenea, aceleași măsuri urmează a fi aplicate în cazul facturilor de expediția din seria DE potrivit cărora transportatorul este S.C. „Amaliteia” S.R.L., autocamionul DAF cu nr. de înmatriculare BL DL 518 (vol. I, f. d. 25-26) pentru a stabili dacă marfa a fost adusă la depozit la 27 ianuarie 2012, apoi returnată la 13 februarie 2012. Mai mult, instanța de recurs a sugerat că instanța de apel nu a audiat persoanele care au îndeplinit facturile de expediție enumerate supra.

La rejudecarea cauzei, instanța de apel a audiat pe fostul șofer al S.R.L. „Omnitrans” Marin Mihail; administratorul și contabilă – șef S.R.L. „Radmil Trans” Melnic Ghenadie și, după caz, Melnic Ina (vol. II, f. d. 123, 124, 125).

Curtea de Apel Bălți, prin decizia din 17 decembrie 2018, a respins apelul formulat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Expertlab” și a menținut hotărârea din 21 octombrie 2015 a Judecătorei Bălți (vol. II, f. d. 126 – 135).

Referitor la procesul de luare a acestei soluții, instanța de apel a confirmat situația de fapt constată de prima instanță în baza circumstanțelor expuse de reclamantă în cererea de chemare în judecată. Suplimentar, prin facturile seria DE nr. 310416 din 13 februarie 2012 și seria DE nr. 310415 din 13 februarie 2012, S.R.L. „Radmil Trans” a ridicat marfa de la depozitul S.C. „Amaliteia” S.R.L. și a transportat-o destinatarului S.R.L. „Expertlab” (vol. I, f. d. 25 - 26), iar la compartimentul „primit încărcătura, destinatar”, persistă semnătura administratorului S.R.L. „Expertlab” Cazacu Natalia. Totuși, potrivit raportului de expertiză judiciară nr. 290 din 27 februarie 2015, semnăturile din facturile de mai sus nu au fost executate de către Cazacu Natalia, dar au fost executate de o altă persoană și anume de persoana care a semnat la rubricile „Permis eliberarea” 1) și 2) și a completat manuscris rubricile facturilor seria HA nr. 2667034 din 27 ianuarie 2012 și seria HA nr. 26670035 din 27 ianuarie 2012, fără ca această persoană să întreprindă tentative de imitare a semnăturilor proprii numitei Cazacu Natalia (vol. I, f. d. 52 – 56).

În urma audierii martorului administratorul S.R.L. „Radmil Trans” Melnic Ghenadie, instanța de apel a arătat că automobilul de marca DAF cu n/î BL DL 518, indicat în facturile de expediție cu seria DE din 13 februarie 2012, nu a putut să presteze servicii de transport pe teritoriul Republicii Moldova, deoarece, în perioada 30 ianuarie 2012 – 13 februarie 2012, acesta a efectuat ruta or. Drochia – Grecia – Chișinău – Federație Rusă. În particular, conform scrisorii de transport CMR nr. 0454624 din 13 februarie 2012, autovehiculul menționat a continuat drumul din zona economic liberă din Chișinău spre Federația Rusă (vol. II, f. d. 90). La fel, martorului respectiv a declarat că facturile fiscale seria DE au fost emise din greșeală, fiind anulate ulterior.

Într-o altă ordine de idei, Colegiul civil al Curții de Apel Bălți a menționat că facturile de expediție seria HA din 27 ianuarie 2012 cuprind informație despre camionul cu nr. de înmatriculare BL CM 463, care a fost condus martorul șoferul al S.R.L. „Omnitrans” Marin Mihail. Acesta a comunicat instanței de apel că semnătura lui lipsește de pe facturile sus – indicate și nu poate confirma transportarea mărfii către depozitul din speță.

În drept, instanța de apel a considerat relevante art. 512 alin. (2), art. 514, art. 572 alin. (2), art. 602 alin. (1) al Codului civil. La nivel de probatoriu, instanța de judecată a aplicat art. 118 alin. (1), art. 121 și art. 122 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Reieșind din raționamentele evocate, Colegiul de control judiciar a observat că facturile de transmitere a mărfii și facturile de returnare a mărfurilor au fost semnate de același reprezentant al apelantului S.R.L. „Expertlab”. Pe toate facturile prezentate instanței de judecată au fost aplicate ștampilele ambelor părți ce confirmă existența raporturilor dintre apelant și intimat, însă pentru a se dispune încasarea unei sume urmează a fi prezentate probe incontestabile privind existența și quantumul acesteia, pentru a evita o îmbogățire fără justă cauză.

Sub aspectul dat, instanța de apel a reținut că facturile prezentate de către reclamant-apelant de transmitere a bunurilor spre păstrare sunt în copie. De asemenea, instanței i-a fost prezentat exemplarul nr. 2 care trebuie să se păstreze la S.C. „Amaliteia” S.R.L. al cărui text este tăiat cu două linii intersectate și efectuate manual.

În astfel de circumstanțe, Colegiul de control judiciar a stabilit că S.R.L. „Expertlab” nu a furnizat nici originalul facturilor seria HA nr.2667034 și 2667035 din 27 ianuarie 2012 exemplarul nr. 1 ce trebuiau să fie păstrate la acesta în calitate de expeditor și nici originalul exemplarului nr.2 al beneficiarului, pe care apelantul le-a deținut. Or este evident că raportul de expertiză nr. 290 din 27 februarie 2015 a fost întocmit în baza facturilor, exemplului nr. 2. La fel, din declarațiile martorilor nu s-a confirmat nici transmiterea bunurilor și nici returnarea acestora.

Prin urmare, instanța de apel a statuat că părțile implicate au avut posibilitate de a livra probe în favoarea pozițiilor lor procesuale, fiind ignorată această șansă. În mod corespunzător, acțiunea depusă de S.R.L. „Expertlab” este una neîntemeiată.

La 17 aprilie 2019, S.R.L. „Expertlab” a declarat recurs împotriva deciziei din 17 decembrie 2018 a Curții de Apel Bălți, solicitând casarea acesteia și a hotărârii din 21 octombrie 2015 a primei instanței, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

În motivarea ilegalității deciziei contestate, societatea recurentă a afirmat că instanțele judecătorești au încălcat art. 123 alin. (2) din Codul de procedură civilă. Or, potrivit acesteia, prin decizia din 24 mai 2017, Curtea Supremă de Justiție a determinat că S.R.L. „Expertlab” a transmis, iar S.C. „Amaliteia” S.R.L. a primit spre păstrare mărfurile din litigiu. Astfel, instanța de apel a neglijat această constatare.

O altă critică adusă actului judecătoresc vizează încălcarea art. 130 din Codul de procedură civilă cu privire la aprecierea probelor. În acest sens, recurentul a sugerat că intimatul a recunoscut că a primit spre păstrare bunurile prin referința avansată în prima instanță, având valoare juridică în acord cu art. 131 alin. (4) din Codul de procedură civilă. Mai mult, reprezentantul S.R.L. „Radmil Trans” a afirmat că nu a efectuat transporturi de mărfuri de la Bălți la Chișinău în data de 13 februarie 2012. Din această perspectivă, societatea recurentă a pretins că a demonstrat circumstanțele, care stau la baza pretențiilor înaintate.

La 13 mai 2019, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție a comunicat cererea de recurs către S.C. „Amaliteia” S.R.L., informând că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu este prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia (vol. II, f. d. 149).

La 10 iunie 2019, prin intermediul serviciului poștal, intimatul a depus o referință în întâmpinarea recursului, solicitând respingerea acestuia ca fiind inadmisibil. Potrivit acestuia, recurentul nu a furnizat instanței de apel originalul facturilor de transmitere a articolelor de tutun, ceea ce denotă temeinicia deciziei contestate (vol. II, f. d. 151 – 154).

Referința nu a conținut date noi sau informații diferite de constatările instanței de apel, fiind preluate integral din decizia contestată din 17 decembrie 2018. De fapt, nefiind de acord, recurentul și-a prezentat propriul punct de vedere asupra acestor

raționamente. Așadar, elementele respective atestă că nu se aduce atingere principiului contradictorialității și egalității în arme. Circumstanța dată a fost factorul principal pentru a nu expedia întâmpinarea recurentului și a asigura examinarea rapidă a cauzei.

Examinând admisibilitatea recursului, fără prezența participanților la proces, în acord cu procedura specificată la articolul 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că cererea de recurs formulată de către S.R.L. „Expertlab” este inadmisibilă, pentru motivele ce succed.

În conformitate cu articolul 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Potrivit jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului, condițiile de admisibilitate a unei căi de atac pot fi aplicate dacă nu reduc substanța dreptului de acces la un tribunal, și, în special, dacă ele urmăresc un scop legitim și dacă există o legătură rezonabilă de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul care trebuie îndeplinit (a se vedea Sultan vs Republica Moldova, 5 iunie 2018, parag. 24; Graciova vs Republica Moldova, 24 ianuarie 2019, parag. 23 – 24). Limitările într-o cale extraordinară de atac pot fi mai stricte decât cerințele instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, Marc Brauer vs Germania, 1 septembrie 2016, parag. 34; Miessen vs Belgia, 16 octombrie 2016, parag. 64; Samardžić vs Croația, 20 iulie 2017, parag. 28; Zubac vs Croația (Marea Cameră), 5 aprilie 2018, parag. 82).

Prin urmare, judecătorul raportor a făcut un raport verbal în fața completului de judecată instituit în corespundere cu articolul 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă. Așadar, în conformitate cu articolul 433 lit. a¹), b), c) și d) din Codul de procedură civilă, instanța de judecată a verificat dacă actul judecătoresc poate fi atacat cu recurs, dacă cererea dedusă judecății este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Obiectul prezentei cererii se referă la decizia din 17 decembrie 2018 a Curții de Apel Bălți, care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă. În baza cercetării materialelor cauzei, completul de judecată nu a identificat faptul că recursul a fost examinat anterior, fiind respectate, totodată, dispozițiile articolului 430 din Codul de procedură civilă, cu privire la subiecții abilitați cu dreptul de a depune recurs.

În conformitate cu articolul 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul respectiv este de decădere și nu poate fi restabilit. Această limită temporală este esențială pentru a asigura buna administrare a justiției și, în special, principiul securității juridice (a se vedea Marc Brauer, *ibidem*, parag. 35; Tence vs Slovenia, 31 mai 2016, parag. 31).

Potrivit paginii web „Portalul instanțelor naționale de judecată”, decizia contestată din 17 decembrie 2018 a fost publicată la 11 februarie 2019.

La 15 februarie 2019, Curtea de Apel Bălți a expediat participanților la proces copia hotărârii integrale de mai sus (vol. II, f. d. 136). Recurentul a anexat copia plicului, în care a fost expediată decizia atacată potrivit căreia amprenta de oblitterare conține data de 18 februarie 2019, ora 05:47. În mod corespunzător, se confirmă că în această zi a fost depusă trimiterea poștală pentru a fi expediată societății recurentului. La acest capitol, punctul 75 din Hotărârea Guvernului nr. 1457 din 30 decembrie 2016 pentru aprobarea Regulilor privind prestarea serviciilor poștale prevede că trimiterile poștale sosite în oficiile poștale de destinație se distribuie destinatarului la domiciliu (la parterul sediului persoanei juridice) conform adresei sau se înmânează la ghișeul oficiului poștal în aceeași zi, dar nu mai târziu de a doua zi de la sosire.

Completul de judecată reține că recursul a fost înregistrat la grefa Curții Supreme de Justiție la 17 aprilie 2019 (vol. II, f. d. 146). În mod deosebit, S.C. „Amaliteia” S.R.L. nu a ridicat obiecții pe acest segment procedural și nu a invocat o aparență de încălcare a principiului securității juridice.

Drept consecință, instanța de recurs constată că cererea dedusă judecătii a fost declarată în termenul prevăzut mai sus.

În continuare, completul de judecată a audiat raportul verbal al judecătorului raportor, cu privire la esența și temeiurile recursului, inclusiv dacă argumentele recurentului referitoare la ilegalitatea deciziei atacate întrunesc criteriile formale din articolul 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Articolul 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă dictează regula principală potrivit căreia părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs numai în cazul în care invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

În cazul de față, problemele abordate de recurent trebuie redactate în așa fel încât să permită instanței de recurs să le subsumeze temeiurilor din alin. (2), (3) și (4) ale art. 432 din Codul de procedură civilă. Primele două alineate menționate prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronate de către instanțele ierarhic inferioare. Alineatul (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Explicarea și exemplificarea acestor erori judiciare a fost efectuată în punctele 22 – 27 ale Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 5 din 11 noiembrie 2013 (a se vedea similar *Trevisanato vs Italia*, 16 decembrie 2016, parag. 22 – 23, 36).

În mod corespunzător, instanța de recurs notează că reglementările referitoare la rigorile impuse de articolul 432 alin. (2) - (4) din Codul de procedură civilă sunt redactate suficient de clar și îndeplinesc criteriul de previzibilitate. Mai mult, scopul acestui articol este, atât de a proteja interesul recurentului de a obține, după caz, casarea sau modificarea deciziei atacate, cât și de a păstra rolul Curții Supreme de Justiție de a se ocupa numai de probleme de o importanță semnificativă specificat în

articolul 1 alin. (2) și (3) din Legea nr. 789-XIII din 26 martie 1996 (a se vedea Zubac, ibidem, parag. 83, 105 – 106).

Din raționamentele evocate, limitările impuse de legislator urmăresc un scop legitim, respectând, în același timp, cerințele securității juridice și buneii administrări a justiției (a se vedea Benjamin Nersesyan vs Armenia, 19 ianuarie 2010, parag. 22; Marc Brauer, ibidem, parag. 35; Miessen, ibidem, parag. 67; Sturm vs Luxemburg, 27 iunie 2017, parag. 36; Zubac, ibidem, parag. 98). Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea Ronald Vermeulen vs Belgia, 17 iulie 2018, parag. 44).

În speță, având în vedere obligația impusă prin art. 432 alin. (5) din Codul de procedură civilă, completul de judecată nu a identificat niciun indiciu care, la prima vedere, ar putea ridica probleme de drept specificate la alin. (3) din articolul citat. Mai mult, S.R.L. „Expertlab” nu a prezentat obiecții în privința acestui aspect procedural.

Referitor la alte erori procedurale decât cele indicate la alin. (3) sau la posibilele încălcări de ordin material, recurentul a criticat decizia din 17 decembrie 2018 a Curții de Apel Bălți, în baza articolului 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă. Totuși, în virtutea principiului jura novit curia, completul de admisibilitate are competența de a decide asupra caracterului juridic al motivelor juridice inserate în cererea de recurs, prin examinarea lor, în lumina temeiurilor articolului 432 alin. (2) și (4) din Codul de procedură civilă.

Pornind de la argumentele recurentului rezumate mai sus, completul de judecată notează că întinderea obligației autorității judecătorești de a motiva hotărârea poate varia în funcție de circumstanțele specifice, natura și complexitatea cauzei (a se vedea Ruiz Torija vs Spania, 9 decembrie 1994, parag. 29). În special, pentru a justifica respingerea apelului avansat de către S.R.L. „Expertlab”, Curtea de Apel Bălți s-a călăuzit de art. 512 alin. (2), art. 514, art. 572 alin. (2), art. 602 alin. (1) al Codului civil. La nivel de probatoriu, instanța de judecată a aplicat art. 118 alin. (1), art. 121 și art. 122 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Completul de admisibilitate învederează că societatea recurentă nu a criticat textele de lege menționate supra, dar aceasta a încercat să convingă că a furnizat suficiente probe pentru admiterea recursului și, după caz, admiterea acțiunii. Astfel, instanța de apel a notat că S.R.L. „Expertlab” nu a livrat originalele facturilor, pe care și-a întemeiat pretențiile, dar nici martorii audiați în ședința de judecată nu au confirmat transmiterea bunurilor către intimat sau returnarea acestora de la intimat către recurent. Prin urmare, recurentul nu a reușit să convingă că instanța de apel a cercetat incomplet probele existente la materialele cauzei sau i-a îngădit acestuia posibilitate de a furniza dovezi suplimentare, în ordine de apel, într-o măsură incompatibilă cu rigorile art. 118 din Codul de procedură civilă. Așadar, în lumina împrejurărilor din speță, instanța de recurs notează că nu există niciun element care să indice că instanța de apel nu a examinat elementele decisive ale cauzei sau prin acțiunile ei a afectat echitatea procedurii în ansamblu (a se vedea deciziile de inadmisibilitate în cauzele Victor Harovschi vs Moldova, 18 noiembrie 2008; Fundația pentru Copii Speranța vs Moldova, 17 octombrie 2017 sau Calancea și alții vs. Moldova, 6 februarie 2018, parag. 20, 34 – 35).

În orice caz, completul de judecată observă că recurentul, asistat de un avocat la alegerea lui, a formulat prezenta cerere după ce a beneficiat de o procedură contradictorie în fața instanțelor ierarhic inferioare. De altfel, acesta nu a reușit să convingă că instanțele de judecată i-au limitat într-o măsură specifică dreptul de a-și argumenta și dovedi poziția în proces sau de a alege modalitățile și mijloacele susținerii ei de sine stătător și independent de instanță. La fel, atât prima instanță, cât și instanța de apel, au fost competente de a examina toate chestiunile de fapt și de drept invocate de părți și relevante litigiului (a se vedea, printre altele, A. Menarini Diagnostics S.R.L. vs Italia, 27 septembrie 2011, parag. 59; Akaki Tchaghiashvili vs Georgia, 2 septembrie 2014, parag. 34; Gohe și alții vs Franța, 3 iulie 2018, parag. 41 - 43).

Pe baza celor prezentate, completul de judecată constată că observațiile avansate de către S.R.L. „Expertlab” nu dezvăluie nicio aparență a încălcării normelor de drept material sau procedural, dar nici a încălcării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Prin urmare, raționamentele inserate în recurs nu pot fi calificate ca esențiale și nu ar putea obliga instanța de recurs să primească cererea acestuia spre examinarea în fond și, eventual, să caseze hotărârea judecătorească contestată. În mod corespunzător, punctele de vedere al recurentului nu sunt compatibile cu cerințele prevăzute la articolul 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă, iar, în consecință, recursul dedus judecății nu corespunde condiției de a fi efectiv (a se vedea, inter alia, Petrovic vs Luxemburg, 17 februarie 2011, parag. 31 – 33, Sturm, ibidem, parag. 32).

Considerațiile de mai sus sunt suficiente pentru a permite instanței de judecată de a reține existența temeiului prevăzut la articolul 433 lit. a) din Codul de procedură civilă. În atare condiții, conjunctura respectivă confirmă că marja de apreciere a instanței de recurs nu a fost disproporționată față de obiectivele securității raporturilor juridice și buneii administrări a justiției. Deci, raportând obiecțiile formulate în recurs la caracterul special al rolului Curții Supreme de Justiție, normele de drept procedural nu au format un obstacol care să afecteze esența dreptului recurentului de acces la un tribunal (a se vedea Samardžić vs Croatia, 20 iulie 2017, parag. 31).

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi auzit de o instanță”, completul de judecată notează că articolul 6 parag. (1) din C.E.D.O. nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind lipsit de șanse de succes (a se vedea, mutatis mutandis, Kukkonen vs Finlanda (nr. 2), 13 ianuarie 2009, parag. 24; Papaioannou vs Grecia, 2 iunie 2016, parag. 45; Baydar vs Olanda, 24 aprilie 2018, parag. 46; Guelfucci vs Franța, 3 iulie 2018, parag. 42 - 44). Aceste raționamente se transpun direct în cazul de față, de vreme ce încheierea de inadmisibilitate se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere circumstanțele care preced, completul de judecată decide în mod unanim că recursul declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Expertlab” nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinare în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu articolul 270, articolul 433 lit. a) și articolul 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Expertlab”.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Tatiana Vieru

Judecători

Nina Vascan

Victor Burduh